

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/40/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119364884
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119364884.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu TECH-MASTERS Slovakia s.r.o., so sídlom Budovateľská 63, 080 01 Prešov, IČO: 31 701 892, zastúpeného advokátskou kanceláriou VOLČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Mlynská 27, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 55 968 058, proti žalovanému Jaroslav Bzdúšek, nar. XX. G. XXXX, bytom Centrum II 81/22, 018 41 Dubnica nad Váhom, IČO: 40 922 219 (s ukončenou podnikateľskou činnosťou ku dňu 22. januára 2019), zastúpenému advokátskou kanceláriou Hriadel-Heger & Partners s.r.o., so sídlom Odborárska 21, 831 02 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 51 643 359, o zaplatenie 6.000,-- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cb/163/2019, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/96/2022-231 z 31. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín ako súd prvej inštancie (ďalej tiež „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 36Cb/163/2019-161 zo 6. mája 2022 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu 100 % trov konania.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca svoj nárok na zaplatenie 6.000,-- eur s príslušenstvom uplatnil z titulu zmluvných pokút uplatnených z dôvodu závažného porušenia povinností zo strany žalovaného, k plneniu ktorých sa žalovaný ako obchodný zástupca zaviazal v Zmluve o obchodnom zastúpení zo dňa 13. mája 2015.

3. Z dokazovania vykonaného výsluchom konateľ a žalobcu, žalovaného, svedkov H. F.G. a J. Y. a oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu, mal súd prvej inštancie preukázať, že dňa 13. mája 2015 uzavrel žalobca so žalovaným ako obchodným zástupcom Zmluvu o obchodnom zastúpení (ďalej tiež len „zmluva“), ako aj Prílohy č. 1, 2, 3 a 4 a dňa 29. júla 2016 strany uzavreli k zmluve Dodatok č. 1 a Prílohu č. 2. Listom zo dňa 14. januára 2019 žalobca od zmluvy o obchodnom zastúpení odstúpil z dôvodu závažného porušovania zmluvných povinností žalovaným. Faktúrou č. 2018-13 z 31. decembra 2018 vyfaktoval žalovaný obchodnej spoločnosti TEMZIS s.r.o., IČO: 48 246 841 províziu za konzultačné služby a grafickú úpravu web stránok v sume 303,30 eura.

4. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 652 ods. 1, § 653, § 672a ods. 1, 2, § 369 ods. 1, 2, § 266 ods. 1, 2, § 265 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) a podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný vykonával pre žalobcu činnosť obchodného zástupcu na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení z 13. mája 2015. Podľa čl. III. bodu 3.1 a 3.2 predmetnej zmluvy, predmetom jeho činnosti bolo sústavne vyvíjať činnosť smerujúcu k uzatvoreniu kúpnych zmlúv na predaj výrobkov zastúpeného a takéto kúpne zmluvy aj v mene zastúpeného uzatvárať. Podľa čl. XI. bodu 11.1 zmluvy o obchodnom zastúpení, bol žalovaný ako obchodný zástupca povinný zdržať sa po dobu trvania obchodného zastúpenia podľa tejto zmluvy a po dobu 12 mesiacov od jeho zániku akéhokoľvek jednania, ktoré by bolo konkurenčné voči zastúpenému. Podľa čl. XI. bodu 11.2 označenej zmluvy, žalovaný ako obchodný zástupca bol hlavne povinný v lehote podľa bodu 11.1 tejto zmluvy zdržať sa výkonu činnosti obchodného zástupcu, sprostredkovateľa a obdobnej činnosti pre tretie osoby v oblasti, v ktorej vyvíjal činnosť podľa tejto zmluvy. Obchodný zástupca bol tiež povinný zdržať sa v lehote podľa bodu 11.1 predaja výrobkov, ktoré tvoria predajný sortiment zastúpeného alebo obdobných výrobkov, a to tak svojím, ako aj cudzím menom. Ďalej bol povinný zdržať sa účasti, či už osobnej alebo kapitálovej na podnikaní právnických a fyzických osôb, ktoré sa zaoberajú predajom výrobkov, ktoré tvoria predajný sortiment zastúpeného alebo obdobných výrobkov. Z čl. XI. bodov 11.1 a 11.2 zmluvy o obchodnom zastúpení, aj za použitia výkladového pravidla upraveného v § 266 ods. 2 ObchZ, mal súd prvej inštancie za to, že strany sporu si týmto dohodli konkurenčnú doložku, ktorou sa žalovaný, v súlade s § 672a ods. 1 ObchZ zaviazal, že po dobu 12 mesiacov od zániku jeho záväzku obchodného zástupcu zo zmluvy o obchodnom zastúpení z 13. mája 2015 nebude vykonávať činnosť obchodného zástupcu, sprostredkovateľa alebo inú obdobnú činnosť pre tretie osoby v oblasti, v ktorej vyvíjal činnosť podľa tejto zmluvy, t. j. v zmluvne dohodnutom zastupiteľskom obvode. Podľa názoru prvoinštančného súdu nebolo pochybností o tom, že konkurenčná doložka dohodnutá v čl. XI. v bodoch 11.1 a 11.2 zmluvy vymedzuje predmet činnosti žalovaného, územné (teritoriálne) obmedzenie, ako aj dobu, po ktorú má obmedzenie činnosti žalovaného trvať, preto je v zmysle § 672a ods. 1 ObchZ platná, nakoľko nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keďže na jednej strane rešpektuje jej zmysel, ktorým je ochrana žalobcu ako zastúpeného pred neprípustným konkurenčným konaním žalovaného ako obchodného zástupcu, avšak zároveň v neprimeranej miere neobmedzuje podnikateľskú činnosť žalovaného.

5. Žalobca si v zmysle čl. XIV. bod 14.1 predmetnej zmluvy uplatnil dohodnutú zmluvnú pokutu vo výške 1.000,-- eur v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti žalovaným, ktoré malo spočívať v tom, že ako obchodný zástupca počas trvania zmluvného vzťahu navštívil spoločnosť Považská cementáreň, a.s. spolu s konateľom spoločnosti TEMZIS s.r.o., Ing. Jurajom Zacharom ako zástupcom priameho konkurenta žalobcu a že ho zoznámil so svojím obchodným kontaktom s tým, že od februára 2019 bude vraj už pracovať pre obchodnú spoločnosť TEMZIS s.r.o. Existenciu tejto udalosti (spoločnej návštevy) súd nemal, okrem výpovede konateľ a žalobcu, ktorého tvrdenia žalovaný poprel, preukázanú žiadnym iným dôkazom. Z uvedeného dôvodu, pre nepreukázanie porušenia konkurenčnej doložky dohodnutej v čl. XI. bod 11.1 a 11.2 a ani zmluvnej povinnosti upravenej v čl. V. bod 5.2 predmetnej zmluvy, nebolo možné priznať žalobcovi zmluvnú pokutu uplatnenú v zmysle čl. XIV. bod 14.1 vo výške 1.000,-- eur. Podľa prvoinštančného súdu nebolo preukázané ani porušenie obchodného tajomstva zo strany žalovaného v zmysle čl. XII bodu 12.1 zmluvy a čl. XII. bod 1 písm. b), h) Prílohy č. 3 zmluvy. Žalobca v spore neoznačil žiadne také konanie žalovaného, ktorým by k porušeniu obchodného tajomstva malo dôjsť, a to či už pri návšteve v Považskej cementárni, a.s., alebo pri obchodoch, ktoré

mal žalovaný (podľa tvrdenia žalobcu) sprostredkovať pre TEMZIS s.r.o. Taktiež neboli riadne identifikované, a teda ani preukázané dôverné informácie, ktoré mali tvoriť obchodné tajomstvo žalobcu, a ktoré mal žalovaný podľa tvrdenia žalobcu poskytnúť tretím osobám. Súd nemal preukázané, že by žalovaný obchodnej spoločnosti TEMZIS s.r.o., alebo jej konateľovi Ing. Jurajovi Zacharovi označil Považskú cementáreň, a.s. pri jeho návšteve (ktorá tiež nebola preukázaná) ako obchodný kontakt (klienta) žalobcu.

6. K uplatneniu zmluvnej pokuty žalobcom vo výške 1.000,-- eur aj v zmysle článku XIV. bod 14.1 zmluvy za porušenie zmluvných povinností žalovaným, ktoré malo spočívať v tom, že žalovaný faktúrou č. 2018-13 zo dňa 31. decembra 2018 fakturoval províziu spoločnosti TEMZIS s.r.o., súd prvej inštancie uviedol, že predmetnou faktúrou vyfakturoval žalovaný tejto spoločnosti províziu za konzultačné služby a grafickú úpravu web stránok v sume 303,30 eura, a nie províziu za sprostredkovanie obchodu medzi TEMZIS s.r.o. a ZTS - ŠPECIÁL, a.s., ako to tvrdil žalobca, preto nebolo možné žalobcovi priznať zmluvnú pokutu za porušenie tejto zmluvnej povinnosti.

7. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný sprostredkoval aj minimálne 3 ďalšie objednávky pre spoločnosť TEMZIS s.r.o., a to raz sa spoločnosťou ZTS - ŠPECIÁL, a.s. a dvakrát so spoločnosťou Považská cementáreň, a.s., čomu mal nasvedčovať mail zo dňa 14. januára 2019 od žalovaného pre Ing. Juraja Zacharu, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dohodnutú zmluvnú pokutu spolu vo výške 3.000,-- eur, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom tvrdená sprostredkovateľská činnosť žalovaného pre TEMZIS s.r.o. nebola preukázaná. Zdôraznil, že mail zo 14. januára 2019 síce uvádza 3 objednávky, avšak nie je zrejmé, čo bolo ich predmetom, ani kto ich sprostredkoval. Žalobca síce poukazoval na to, že zakúpenie diaľničných známok klientom malo predstavovať druh odmeny za ich objednávku, čo mal byť rovnaký systém spolupráce ako u neho, avšak toto svoje tvrdenie nepreukázal. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že spore nebol preukázaný konkrétny systém odmeňovania klientov žalobcu a nebolo preukázané ani to, že predmetom označených objednávok bol obdobný (konkurenčný) tovar ako tovar predávaný žalobcom. Žalobca nepreukázal ani to, že by žalovaný v spornom období (počas trvania zmluvného vzťahu alebo po 12 mesiacov po jeho ukončení) vykonával pre TEMZIS s.r.o. činnosť obchodného zástupcu, sprostredkovateľa alebo inú obdobnú činnosť, smerujúcu k uzatvoreniu kúpnych zmlúv na predaj výrobkov, ktoré by predstavovali konkurenčné výrobky vo vzťahu k výrobkom žalobcu. Ani z výpovede svedka J. Y. nebolo možné vyvodiť záver, že žalovaný pre spoločnosť TEMZIS s.r.o. skutočne pracoval, pretože išlo len o sprostredkovanú, a nie priamu informáciu svedka, ktorú mu mal povedať „jeden pán“. Podľa názoru prvoinštančného súdu ani mailová komunikácia medzi žalovaným a Ing. Jurajom Zacharom zo 14. januára 2019, 30. decembra 2018 a 21. decembra 2018 nie je postačujúcim dôkazom na preukázanie toho, že žalovaný v spornom období vykonával pre TEMZIS s.r.o. činnosť, ktorou by porušil konkurenčnú doložku dohodnutú v čl. XI. Bod 11.1 a 11.2 predmetnej zmluvy. Z uvedených mailov je síce zrejmé, že žalovaný a Ing. Zachar, resp. TEMZIS s.r.o. spolu komunikovali, nie je však z nich už zrejmé, či sa ich komunikácia skutočne týkala konkurenčnej činnosti. Hoci predmetom mailu zo 14. januára 2019 je aj označenie spoločností a konkrétnych objednávok, tieto v spore predložené neboli, preto nie je zrejmé, čo nimi bolo objednané. Žalovaný argumentoval kamarátskym vzťahom s Ing. Jurajom Zacharom, tvrdil, že zabezpečoval pre neho evidenčné čísla vozidiel pre vystavenie diaľničných známok. Keďže žalobca v spore nepreukázal, že takýmto spôsobom boli odmeňovaní jeho zákazníci, a tiež zákazníci TEMZIS s.r.o., ani to, že išlo o konkurenčné obchody, nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že žalovaný sprostredkoval konkurenčné obchody v prospech spoločnosti TEMZIS s.r.o. Prvoinštančný súd poukázal tiež na to, že žalobca objednávky vyplývajúce z mailovej komunikácie v priebehu sporu bližšie nekonkretizoval, ani nenavrhol, aby boli vyžiadané od spoločností, ktorých sa mali týkať. Ani mail zo 30. decembra 2018 od žalovaného pre TEMZIS s.r.o. v znení „V prílohe posielam faktúru za-(ZTS špecial 1.011,00.- eur) z tejto sumy 30 % = 303,30.- eur“ bližšie nekonkretizuje obchod, ktorého sa posielaná faktúra týkala, na základe čoho nie je možné identifikovať, či išlo o konkurenčný obchod sprostredkovaný žalovaným. Prvoinštančný súd podotkol, že faktúra sa mala týkať sumy 1.011,-- eur, teda nie sumy 1.001,-- eur. Ani z mailu zo 21. decembra 2018 od U. U. pre žalovaného nebolo možné vyvodiť, že tam uvedený prehľad o vystavených faktúrach a uhradených obratoch 21. decembra 2018 a zoznam všetkých vystavených faktúr, ktoré boli k tomuto dňu neuhradené, respektíve boli po splatnosti,

sa týkal konkurenčných obchodov. Nebolo tiež zrejmé, za akým účelom boli tieto prehľady faktúr, a tiež akých faktúr, zaslané. Na mailoch z 1. januára 2019, 3. januára 2019 a 6. januára 2019 žalovaný nebol uvedený ako adresát, preto tietoaily súd prvej inštancie neposúdil ako dôkazy, ktoré by preukazovali konkurenčnú činnosť žalovaného. Súd zdôraznil, že predmet činnosti obchodnej spoločnosti TEMZIS s.r.o. je rozsiahlejší oproti predmetu činnosti žalobcu, preto aj v dôsledku toho nemožno mailovú komunikáciu považovať za dôkaz konkurenčnej činnosti žalovaného voči žalobcovi, keďže sa nemusela týkať práve činnosti spoločnosti TEMZIS s.r.o., ktorou táto spoločnosť má konkurovať žalobcovi. Navyše žalobca riadne ani nevymedzil činnosť, prípadne výrobky spoločnosti TEMZIS s.r.o., ktoré voči nemu predstavujú konkurenciu, a teda aj z tohto dôvodu nebolo možné identifikovať komunikáciu žalovaného a spoločnosti TEMZIS s.r.o. ako konkurenčnú.

8. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti upravené v čl. IV. bod 4. 3 predmetnej zmluvy aj tým, že vykonával činnosti podľa predmetnej zmluvy mimo jemu vymedzeného zastupiteľského obvodu, v dôsledku čoho si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu 1.000,-- eur, súd prvej inštancie uviedol, že aj keď žalovaný nepoprel tvrdenie žalobcu, že dňa 16. novembra 2018 v čase okolo 9:30 hod. mohol byť videný konateľom žalobcu na diaľnici medzi Novým Mestom nad Váhom a Piešťanmi v smere na Piešťany, túto skutočnosť samo osebe ani v kontexte s inými dôkazmi nebolo možné posúdiť ako dôkaz postačujúci pre vyvodenie záveru o tom, že žalovaný tam vykonával činnosť obchodného zástupcu. V spore nebol preukázaný dôvod, pre ktorý sa žalovaný na tomto mieste v danom čase nachádzal, ani účel jeho cesty. Súd prihliadol na skutočnosť, že podľa zmluvy o obchodnom zastúpení bol žalovaný ako obchodný zástupca povinný žalobcu zastupovať aj v územnej oblasti Nové Mesto nad Váhom, Myjava a Skalica, na základe čoho nemožno jednoznačne vylúčiť, že účelom jeho cesty 16. novembra 2018 bol práve výkon činnosti obchodného zástupcu pre žalobcu v týchto územných oblastiach. Výpovede konateľa žalobcu a žalovaného ohľadne účelu tejto cesty boli rozporné, preto len na ich základe nebolo možné ustáliť dôvod a účel cesty žalovaného v predmetný deň. Ani z výpovede svedka H. F., i keď ten potvrdil telefonický dopyt na žalovaného v predmetnom čase na základe žiadosti konateľa žalobcu, nevyplynulo, aký bol dôvod a účel cesty žalovaného v inkriminovanom čase. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že žalobca nepreukázal porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, upravenej v čl. IV. bod 4. 3 predmetnej zmluvy.

9. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti nároku žalobcu na zmluvnú pokutu vo výške 6.000,-- eur, nakoľko nezistil žalobcom označené protiprávne konanie žalovaného a ani taký výkon práva žalovaného, ktorý by bol v rozpore s ustanovením § 265 ObchZ.

10. Na odvolanie žalobcu z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 8Cob/96/2022-231 z 31. mája 2023 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, potvrdil.

11. Stotožňujúc sa so skutkovými závermi zistenými súdom prvej inštancie a jeho právnym posúdením, odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu, vo vzťahu k argumentácii žalobcu spočívajúcej v tom, že z tvrdení a dôkazov ním predložených a žalovaným účinne nepopretých bolo možné dospieť k jedinému záveru, a to, že žalovaný skutočne pracoval pre spoločnosť TEMZIS s.r.o. nielen v období 12 mesiacov po ukončení zmluvného vzťahu s ním, ale aj počas trvania tohto zmluvného vzťahu, čím porušil konkurenčnú doložku obsiahnutú v zmluve o obchodnom zastúpení z 13. mája 2015, uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania výkonu konkurenčnej činnosti žalovaného v prospech priamej konkurencie - spoločnosti TEMZIS s.r.o.

12. Odvolací súd konštatoval, že žalobca založil svoje odvolanie v zásade na tom, že ním označené tvrdenia a dôkazy boli natoľko hodnoverné a žalovaným nespochybnené, že súd prvej inštancie nemal mať žiadne pochybnosti o ich pravdivosti, a že tieto dôkazy mali byť podľa názoru žalobcu podkladom pre vyhovieenie jeho žalobe. Žalobca tvrdí, že pokiaľ prvoinštančný súd takéto nesporné, účinne nepopreté skutočnosti a dôkazy v jeho prospech nevyhodnotil, pochybil pri hodnotení dôkazov a toto

jeho procesné pochybenie malo za následok nesprávne právne posúdenie veci. K tomu odvolací súd uviedol, že dôkazné bremeno preukázania výkonu konkurenčnej činnosti žalovaného v prospech konkurencie zaťažovalo výlučne žalobcu, ktorý bol povinný bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že žalovaný vykonával činnosť obchodného zástupcu v inom územnom obvode, alebo že vykonával činnosť obchodného zástupcu, resp. obdobnú činnosť smerujúcu k uzatvoreniu kúpnych zmlúv na predaj výrobkov predstavujúcich konkurenčné výrobky vo vzťahu k výrobkom žalobcu. Nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie žalobcu osobitne vyzývať na predloženie ďalších dôkazov, pretože strany sporu boli o povinnosti produkovať dôkazy včas, riadne poučené. Rovnako súd prvej inštancie nemal povinnosť žalobcu informovať o tom, či dôkazy ním predložené sú na preukázanie opodstatnenosti jeho nároku postačujúce, prípadne aké ďalšie dôkazy má ešte predložiť, aby dôkazné bremeno o tvrdení ohľadne výkonu konkurenčnej činnosti žalovaného a o spôsobe odmeňovania uniesol, a teda aby jeho žalobe bolo možné vyhovieť. Súd prvej inštancie nemohol sám dotvárať skutkový stav podľa predstáv žalobcu. Takýto postup by bol v rozpore s princípom rovnosti sporových strán obsiahnutým v čl. 6 CSP.

13. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že súd prvej inštancie na neho preniesol dôkazné bremeno (konkrétne v súvislosti s nepreukázaním obsahu 3 objednávok týkajúcich sa spoločnosti ZTS - ŠPECIÁL, a.s. a Považská cementáreň, a.s.), pričom žalovaný, okrem svojho vyjadrenia, neprodukoval žiadne iné dôkazy, súčasne spočívajúce v tvrdení, že súd prvej inštancie mal žalobcu vyzvať na doplnenie dôkazov, ak samotné objednávky považoval za nepostačujúce, odvolací súd zdôraznil, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať výkon konkurenčnej činnosti zo strany žalovaného, a nie naopak, aby žalovaný preukazoval, že konkurenčnú činnosť nevykonával. Pokiaľ žalovaný sprostredkovanie predaja produktov označeným spoločnostiam v prospech spoločnosti TEMZIS s.r.o. poprel, bolo povinnosťou žalobcu tieto skutočnosti preukázať, prípadne na ich preukázanie mal po tom, čo tieto tvrdenia žalovaný poprel, včas navrhnúť vykonanie dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd upozornil, že pre vyvodenie záveru o dôvodnosti nároku žalobcu na zmluvnú pokutu dohodnutú pre prípad porušenia konkurenčnej doložky dojednanej medzi stranami v zmysle § 672a ods. 1 ObchZ, nemôžu byť postačujúce len indicie, že k takémuto konaniu mohlo dôjsť, ale musí byť bezpochyby preukázané, že obchodný zástupca sa činnosti majúcej súťažnú povahu voči podnikaniu zastúpeného skutočne dopustil a len v takom prípade je možné vyvodiť záver o porušení konkurenčnej doložky.

14. V kontexte vyššie uvedeného je potom podľa názoru odvolacieho súdu bez právneho významu, že súd prvej inštancie nesprávne spojil okolnosť vystavenia faktúry č. 2018/13 zo dňa 31. decembra 2018 v sume 303,30 eura s objednávkou spoločnosti ZTS - ŠPECIÁL, a.s. č. 1020218001 na sumu 1.001, -- eur. Ani faktúrou č. 2018/13 a ani objednávkou č. 1020218001 od spoločnosti ZTS - ŠPECIÁL, a.s. totiž nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že tieto doklady boli vystavené v rámci výkonu konkurenčnej činnosti žalovaného v prospech spoločnosti TEMZIS s.r.o.

15. Vo vzťahu k návrhu žalobcu vykonať v odvolacom konaní dokazovanie vyžiadaním objednávok priamo od spoločnosti ZTS - ŠPECIÁL, a.s. a Považská cementáreň, a.s., súčasne výsluchom Ing. Juraja Zachara, konateľa spoločnosti TEMZIS s.r.o., a to s poukazom na § 366 CSP argumentujúc tým, že ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, nakoľko nevedel, že okolnosti vystavenia týchto objednávok budú pre súd prvej inštancie sporné, odvolací súd uviedol, že žalobcovi nič nebránilo predmetné objednávky predložiť a výsluch Ing. Juraja Zachara ako svedka navrhnúť v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie. Poukázal na § 384 ods. 2, 3 CSP v spojení s § 366 CSP, vo vzťahu ku ktorému ustanoveniu konštatoval, že ani jedna z podmienok uvedených v tomto ustanovení, upravujúcich tzv. novoty v odvolacom konaní, naplnená nebola.

16. Poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a sp. zn. II. ÚS 251/03), sa odvolací súd v závere svojho rozhodnutia vyjadril k odvolacej námietke žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý súdny proces a jeho tvrdeniu o tom, že napadnutý rozsudok je argumentačne nepresvedčivý, nedostatočne odôvodnený. Zdôraznil, že spravodlivé rozhodnutie nie je také, aké očakáva strana sporu, ale také, ktoré

vychádza zo skutkových zistení súdu na základe vykonaných dôkazov a na základe aplikácie právnych noriem na zistený skutkový stav.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

18. Proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 252 - 256 spisu), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Odvolaciemu súdu vytkol absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia a absenciu riadneho vysporiadania sa s procesom dokazovania tvrdiac, že súdy nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena. Tvrdí, že súd prvej inštancie, rovnako aj súd odvolací, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, ktoré vyústili do nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu a v konečnom dôsledku do nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Žalobca v dovolaní namietol, že hoci v konaní uplatnil niekoľko dôkazov (výsluch konateľa žalobcu, výsluch svedkov či e-maily zo služobného mobilu žalovaného), ktoré podľa jeho názoru svedčili o porušení konkurenčnej doložky zo strany žalovaného, resp. o výkone činnosti žalovaného v prospech priamej konkurencie žalobcu, súdy sa napriek tomu stotožnili s ničím nepodporenými tvrdeniami žalovaného a uspokojili sa so všeobecným popretím tvrdení žalobcu. Argumentujúc ustanovením § 151 ods. 1 CSP

tvrdí, že väčšinu výhrad súdu sa dozvedel až z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku. Hoci bolo uskutočnené aj predbežné prejednanie sporu, súd na ňom na väčšinu sporností, uvedených následne v odôvodnení rozsudku, nepoukázal, ani sa o nich nezmienil, rovnako na ne nepoukázal ani v rámci uskutočnených pojednávaní, čím odňal žalobcovi možnosť realizácie efektívnej obrany, resp. možnosť využitia ďalších prostriedkov procesného útoku, keďže nemal možnosť efektívne na predmetné spornosti reagovať, nakoľko v priebehu konania nevedel, ktoré konkrétne skutočnosti sú pre súd prvej inštancie sporné a nejasné. V prípade, ak by súd riadne vyslovil, ktoré skutočnosti nemá za preukázané, a ktoré skutočnosti je potrebné ozrejmiť, žalobca by odlišne pristupoval aj k predkladaniu dôkazných návrhov a mohol by pristúpiť k navrhnutiu tých dôkazov, ktoré by vyvracali tvrdenia, ktoré sú pre súd sporné. Nastala preto situácia, kedy žalobca nemal možnosť použiť ďalšie prostriedky procesného útoku za účelom preukázania oprávnenosti svojho nároku. Uviedol, že podstatná časť skutočností, ktoré boli pre súd sporné, vyplývali z výpovede konateľa žalobcu a predložených dôkazov v konaní, ktoré však žalovaným kvalifikovane popreté neboli; žalobca má pre to za to, že skutočnosti, ktoré neboli výslovne popreté ani rozporované, by mali byť pre súd nesporné.

20.

Žalobca ďalej tvrdí, že v konaní došlo aj k neprípustnému prenosu dôkazného bremena na jeho osobu,

resp. k nesprávnemu rozložení dôkazného bremena. Žalobca je toho názoru, že si v plnom rozsahu splnil povinnosť tvrdenia, ktoré podporil aj predloženými dôkazmi. Poukázal na to, že mu bolo vytknuté, že nepreukázal obsah objednávok, na ktoré počas konania poukazoval (jedna objednávka v prospech spoločnosti ZTS-SPECIÁL, a.s. a dve objednávky v prospech spoločnosti Považská cementáreň, a.s.), k čomu však žalobca namietol, že on disponoval jedine číslami objednávok a ich sumami, pričom však tieto objednávky mal k dispozícii práve žalovaný. Nie je preto žalobcovi zrejmé, ako mohol preukázať obsah objednávok, ktorými nedisponoval. Žalobca odvolaciemu súdu vytýka jeho odôvodnenie v bode 26. dovolaním napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého žalobcovi nič nebránilo predmetné objednávky predložiť a výsluch konateľ a spoločnosti TEMZIS s.r.o., Ing. Juraja Zachara ako svedka, navrhnuť v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie. Tvrdí, že nemohol predložiť nič, čím nedisponoval. Žalovaný sa k predmetným objednávkam dostatočne nevyjadril a tieto súdu ani nevysvetlil, pričom súd sa ho na predmetné objednávky ani nedopytoval. Žalobca na základe uvedeného tvrdí, že v konaní došlo k formalistickému posudzovaniu dôkazného bremena, ktorým súd zaťažil výlučne žalobcu.

21. Žalobca ďalej namietol hodnotenie súdov vo vzťahu k faktúre č. 2018-13 zo dňa 31. decembra 2018, ktorú žalovaný vystavil v prospech spoločnosti TEMZIS s.r.o. vo výške 303,30 eura z titulu provízie za konzultačné služby a grafickú úpravu webstránok, rovnako aj vo vzťahu k tvrdeniu ohľadom odmeňovania evidenčnými známkami, či už zákazníkov žalobcu ako aj zákazníkov spoločnosti TEMZIS s.r.o. Žalobca má za to, že predmetné tvrdenie v konaní nebolo popreté a žalovaný sa žiadnym spôsobom k predmetnej skutočnosti ani nevyjadril. Poukázal na skutočnosť, že aj sám žalovaný priznal, že zabezpečoval v prospech spoločnosti TEMZIS s.r.o. zisťovanie evidenčných čísiel vozidiel u konkrétnych obchodných spoločností na základe konkrétnych objednávok. Dôvodiac internetovou stránkou spoločnosti TEMZIS s.r.o. žalobca tvrdí, že prevažná časť činnosti menovanej spoločnosti spočíva v predaji chemických čistiacich výrobkov, z čoho je zrejmé, že sa jedná o konkurenčné výrobky vo vzťahu k výrobkom žalobcu. Pokiaľ mal súd pochybnosti o predajnom sortimente spoločnosti TEMZIS s.r.o., mohol predmetnú spornosť podľa názoru žalobcu odstrániť prostredníctvom výsluchu žalovaného, ktorý je bývalým zamestnancom spoločnosti TEMZIS s.r.o.

22. Žalobca následne konajúcim súdom vytkol, že sa neriadili pravidlom, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter, sa nepreukazuje, čím podľa jeho názoru pri posudzovaní dôkazného bremena nerešpektovali tzv. negatívnu dôkaznú teóriu. Tvrdí, že súdy pripísali všetky skutočnosti na ťarchu žalobcu, bez ohľadu na skutočnosť, že žalovaný sa bránil jedine všeobecným popretím tvrdení žalobcu bez relevantného preukázania ním tvrdených skutočností.

23. V ďalšej časti dovolania žalobca odvolaciemu súdu vytkol nepreskúmateľné odôvodnenie jeho rozhodnutia, spočívajúce v nedostatočnom a nepresvedčivom vysporiadaní sa s jeho odvolacími argumentami a námietkami, týkajúcimi sa neprimeraného prenosu a rozloženia dôkazného bremena v neprospech žalobcu, rovnako aj vysporiadania sa s postupom súdu prvej inštancie pri vyhodnotení sporných a nesporných skutočností v konaní, ktoré všetky tvrdené okolnosti majú podľa názoru žalobcu za následok arbitrárne rozhodnutia konajúcich súdov.

24. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/96/2022-231 z 31. mája 2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním z 19. októbra 2023 (č. l. 274 - 276), v ktorom, považujúc napadnutý rozsudok za vecne správny, majúci oporu v dokazovaní vykonanom v súlade so zákonom, navrhol dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania. Písomné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 CSP žalobcovi, ktorý v nasledujúcom svojom vyjadrení z 30. novembra 2023 zotrval na dôvodoch podaného dovolania v celom rozsahu, z dôvodu ktorého dovolací súd predmetné vyjadrenie protistrane už nezasielal.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po

zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátskou kanceláriou v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je potrebné odmietnuť. V nasledujúcich bodoch dovolací súd uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP):

27. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu (viď. sp. zn. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach CSP (obdobne aj sp. zn. I. ÚS 438/2017). Pri vyslovení záveru o (ne)prípustnosti dovolania dovolací súd preto nie je viazaný tým, čo uviedol dovolateľ, prípadne druhá strana.

28. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

29. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný [§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a) až c) citovaného ustanovenia]. Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 8. júna 2017).

30. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti.

31. Žalobca (ďalšom texte tiež „dovolateľ“) prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní.

32. Pod porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného

postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

33. Dôvodiac prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku majúci za to, že sa nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami spočívajúcimi v tvrdení o neprimeranom prenose dôkazného bremena na žalobcu, súčasne že nepreskúmal postup súdu prvej inštancie pri vyhodnotení sporných a nesporných skutočností v konaní. Porušenie svojho práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP žalobca vzhliada aj v procese dokazovania tvrdiac, že konajúce sudy vyhodnotili vykonané dôkazy nesprávne, ktorá okolnosť vyústila do nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a v konečnom dôsledku do nesprávneho právneho posúdenia veci.

34. Po preskúmaní rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, vrátane postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu, tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie konajúcich súdov) spočívajúcu v tom, že by odvolací súd (resp. aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

35. Zamerajúc sa na námietku dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, majúcom za následok jeho nepreskúmateľnosť, dovolací súd poukazuje na rámcovú úpravu štruktúry práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, ktorá norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou (viď napr. II. ÚS 419/2021). Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a stylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamena právo na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale ide o právo na uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu, vyhodnotenie dokazovania a vysvetlenie prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonal. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho, na rozhodovanú vec.

36. V prípade odvolacieho rozhodnutia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Aj v tomto prípade sa však musí odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odvolacími námietkami). Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP). Ak odôvodnenie odvolacieho súdu neobsahuje zrozumiteľnú a presvedčivú argumentáciu k vyššie uvedeným námietkam, nesplňa atribúty riadneho odôvodnenia, čím porušuje právo na spravodlivý súdny proces.

37. Dovolací súd po preskúmaní obidvoch vo veci vydaných rozhodnutí dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie, vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí spĺňa.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je žaloba o zaplatenie zmluvnej pokuty 6.000,-- eur s príslušenstvom z dôvodu závažného porušovania povinností žalovaného, k dodržiavaniu ktorých sa zaviazal v Zmluve o obchodnom zastúpení zo dňa 13. mája 2015, vrátane jeho príloh a dodatkov. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 36Cb/163/2019-161 zo 6. mája 2022 žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko nezistil žalobcom označené protiprávne konanie žalovaného a ani taký výkon práva žalovaného,

ktorý by bol v rozpore s ustanovením § 265 ObchZ. V odôvodnení svojho rozsudku podrobne opísal zistený skutkový stav, citoval relevantné ustanovenia právnych predpisov, ktoré na zistené skutkové okolnosti aplikoval a uviedol, ako vec právne posúdil. Poukázal na jednotlivé články posudzovanej zmluvy (vrátane príloh a dodatkov), porušenie ktorých žalobca žalovanému vytýkal; žalobca konkrétne namietal porušenie konkurenčnej doložky dohodnutej stranami sporu v zmysle § 672a ods. 1 ObchZ v čl. XI. body 11.1 a 11.2 zmluvy, porušenie obchodného tajomstva zo strany žalovaného v zmysle čl. XII. bod 12.1 a čl. XII. Bod 1 písm. b), h) Prílohy č. 3 predmetnej zmluvy, ďalej porušenie zmluvných povinností žalovaným v čl. IV. bod 4.3 zmluvy v dôsledku vykonávania činností podľa zmluvy mimo jemu vymedzený zastupiteľský obvod, porušenie zmluvných povinností žalovaným, ktoré identifikoval faktúrou č. 2018-13 z 31. decembra 2018, ktorou mal žalovaný fakturovať províziu spoločnosti TEMZIS s.r.o., IČO: 48 246 841 za sprostredkovanie obchodu so spoločnosťou ZTS-ŠPECIÁL, a.s., IČO: 36 302 511, rovnako tak porušenie zmluvných povinností v dôsledku sprostredkovania minimálne troch ďalších objednávok pre spoločnosť TEMZIS s.r.o. Súd prvej inštancie vo vzťahu ku každému, osobitne konkretizovanému, žalobcom tvrdenému porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaným, podrobne vysvetlil, aké zistenia z toho - ktorého dôkazu vyvodil, ktoré okolnosti nemal v spore preukázané, a teda ostali sporné, z akého dôvodu nepovažoval ten - ktorý dôkaz za postačujúci; vo vzťahu k mailovým správam zdôvodnil, prečo ten - ktorý mail neposúdil ako dôkaz preukazujúci konkurenčnú činnosť žalovaného; rovnako vysvetlil, že v prípade, ak tým - ktorým dôkazom nedisponuje, mal (mohol) navrhnúť, aby ich súd vyžiadal od osoby, ktorá ňou disponuje (konkrétne v prípade tvrdených objednávok, ktoré mal žalovaný sprostredkovať pre spoločnosť TEMZIS s.r.o.). Vzhľadom na vyššie uvedené považuje dovolací súd odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska preskúmateľnosti za zodpovedajúce základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia.

39. Za nedostatočne odôvodnené, či nepreskúmateľné nemožno označiť podľa názoru dovolacieho súdu ani rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý rozsudkom č. k. 8Cob/96/2022-231 z 31. mája 2023, na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania. Odvolací súd, stotožniac sa s dôvodmi prvoinštančného súdu pre potvrdenie jeho rozhodnutia zdôraznil, že dôvodom neúspechu žalobcu v konaní bolo neunesenie dôkazného bremena, ktoré v prípade preukázania výkonu konkurenčnej činnosti žalovaného v prospech konkurencie, zaťažovalo výlučne žalobcu. Osobitne zdôraznil, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie osobitne vyzývať žalobcu na predloženie ďalších dôkazov, vzhľadom na riadne poučenie sporových strán produkovať dôkazy včas; rovnako nebolo jeho povinnosťou informovať žalobcu o tom, či sú ním predložené dôkazy postačujúce, resp. aké ďalšie dôkazy má predložiť, aby jeho žalobe bolo možné vyhovieť, nakoľko takýto postup prvoinštančného súdu by bol v rozpore s princípom rovnosti sporových strán. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd pre úplnosť dodáva, že uvedený princíp, ako uviedol aj samotný odvolací súd, je jedným zo základných princípov civilného sporového konania, ktorého podstata spočíva (okrem iného) v tom, že súd konkrétne prostriedky procesného útoku, ani prostriedky procesnej obrany v konaní, špecifikovať nemôže a poučovať tak sporové strany o ich možnom ďalšom postupe v konaní. Uvedené je umocnené aj tou skutočnosťou, že žalobca bol v konaní pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom zastúpený právnym zástupcom, ako osobou znalou práva, ktorá okolnosť predpokladá kvalifikovaný, na odborných znalostiach založený postup právnym zástupcom /advokátom/ zastúpenej sporovej strany (pri ktorom zastúpení súd nemá ani všeobecnú poučovaciu povinnosť o procesných právach a povinnostiach - § 160 ods. 1, 2, 3 písm. b/ CSP). Odvolací súd sa v odôvodnení vyjadril aj k tvrdeniu žalobcu o prenesení dôkazného bremena na jeho osobu s opakovaným zdôraznením, že preukazovanie výkonu konkurenčnej činnosti žalovaným bolo povinnosťou žalobcu a nie naopak. Zdôraznil, že nepostačujúce sú indicie, ale len preukázanie výkonu činnosti majúcej súťažnú povahu, bez akýchkoľvek pochyb, môže založiť záver o porušení konkurenčnej doložky zakotvenej v zmluve. Odvolací súd sa pre úplnosť vyjadril aj k nesprávnemu spojeniu vystavenia faktúry č. 2018/13 z 31. decembra 2018 v sume 303,30 eura s objednávkou spoločnosti ZTS - ŠPECIÁL, a.s. č. 1020218001 na sumu 1.001,-- eur, zároveň však poukázal na to, že táto okolnosť je bez právneho významu v tom zmysle, že ani označenou faktúrou a ani značenou objednávkou výkon konkurenčnej činnosti žalovaného v prospech spoločnosti TEMZIS s.r.o., preukázaný nebol. Napokon sa odvolací súd vyjadril aj k návrhu žalobcu prednesenému v rámci odvolacieho konania o vykonaní dokazovania vyžiadanim objednávok priamo od spoločností ZTS -

ŠPECIÁL, a.s. a Považská cementáreň, a.s. a výsluchom Ing. Juraja Zachara, konateľa spoločnosti TEMZIS s.r.o., argumentujúc tým, že ich bez svojej viny nemohol uplatniť v prvoinštančnom konaní, nakoľko nevedel, že okolnosti vystavenia týchto objednávok budú pre súd prvej inštancie sporné. Vysvetliac podmienky, za splnenia ktorých možno v odvolacom konaní doplniť dokazovanie, odvolací súd konštatoval, že v predmetnom prípade k ich naplneniu zo strany žalobcu nedošlo. Odvolací súd sa napokon vyjadril aj k námietke žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces i k tvrdenej nepreskúmateľnosti prvoinštančného rozsudku. Z obsahu rozsudku odvolacieho súdu je tak dovolaciemu súdu zrejmé, že sa s obsahom odvolania žalobcu dostatočne vysporiadal. Odvolací súd mohol uplatniť postup vyplývajúci z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody a vyjadriť sa k relevantným odvolacím námietkam. Dovolací súd preto nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že odvolací súd sa s jeho základnými odvolacími argumentami a námietkami vysporiadal nedostatočne, naopak, dovolací súd má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na kvalitu odôvodnenia súdnych rozhodnutí a zodpovedá ustanoveniu § 387 ods. 2, 3 CSP.

40. Dovolací súd zdôrazňuje, že konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011), preto odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Dovolací súd napokon, súladne s judikatúrou ústavného súdu pripomína, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu/súdov (napr. I. ÚS 188/06).

41. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, je nevyhnutné aj posúdenie miery, do akej došlo postupom súdu k porušeniu práva strany na spravodlivý proces. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak právo strany na spravodlivý proces bolo porušené len v časti konania, resp. do takej miery, že strana mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania. V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania (ale aj prvoinštančného konania) bezpochyby umožnená bola.

42. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ odvolaciemu súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) vytkol aj proces dokazovania tvrdiac, že nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, čo vyústilo do nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a v konečnom dôsledku aj do nesprávneho právneho posúdenia veci. Dovolací súd k procesu dokazovania vo všeobecnosti uvádza, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. K posudzovaniu a hodnoteniu procesu dokazovania musia súdy vyššej inštancie v konaniach o opravných prostriedkoch pristupovať individuálne. Ak by sa všeobecný súd v procese dokazovania v sporovom konaní dopustil takej chyby, ktorej následkom by bol výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) poznačený porušením niektorej z inštitucionálnych požiadaviek práva na spravodlivé prejednanie veci, je povinnosťou dovolacieho súdu takúto chybu konania preskúmať na podklade dovolania podaného z dôvodu zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP (viď napr. II ÚS 395/2024). Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany,

následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia). Uvedené preto nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Sumarizujúc uvedené, je povinnosťou súdu nechať sporovým stranám priestor na prednes svojich návrhov a dôkazných prostriedkov, nie je však už jeho povinnosťou všetky aj vykonať. Ak však súd niektorý z navrhnutých dôkazov nevykoná, má zdôvodniť, prečo dôkaz nevykonával, napr. nadbytočnosť dôkazu, nedostatok relevantnosti dôkazu, či výpovednej hodnoty dôkazu a napokon aj oneskorený návrh na vykonanie dôkazu alebo oneskorené predloženie dôkazu, t. j. po sudcovskej, či zákonnej koncentrácii konania.

43. Ako vyplýva z už ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu úlohou dovolacieho súdu nie je prehodnocovať dokazovanie, keďže nie je súdom skutkovým, ale dovolací prieskum skutkového stavu spočíva v kontrole postupu súdu nižšej inštancie pri procese jeho zisťovania (pri vykonávaní dokazovania). Ak námietka dovolateľa smeruje k zaobstaraniu dôkazu, o ktorom dovolateľ tvrdil, že existuje a je v dispozícii druhej sporovej strany (príp. i tretej osoby) mal takýto dôkaz navrhnúť včas, aby ho súd od označeného subjektu vyžiadal a nie až v odvolacom konaní (aká situácia nastala v tomto prípade). Platí tiež tzv. negatívna dôkazná teória, teda nemožnosť preukázať neexistenciu istej skutočnosti. V takom prípade ide o stav „non liquet“, teda stav, keď nie je dokázaná pravdivosť ani nepravdivosť skutkového tvrdenia. V takom prípade znáša negatívny dôsledok nepreukázania pravdivosti skutkového tvrdenia tá strana, ktorá sa z neho dovoľáva priaznivého následku (viď napr. IV.ÚS 555/2024). To znamená, že pokiaľ dovolateľ tvrdil, že žalovaný vykonával určitú činnosť, mal toto tvrdenie preukázať dôkazmi pričom ich nemusí priamo predkladať, obzvlášť ak ich nemá v držbe, ale označiť ich, aby ich súd mohol zabezpečiť od buď druhej procesnej strany alebo i tretej osoby. Pokiaľ žalovaný oponoval tým, že takúto činnosť nevykonával, ide o preukazovanie neexistencie skutočnosti, na ktorú sa vzťahuje negatívna dôkazná teória a zostáva len pri tvrdení, ktorého opak musí preukázať strana, ktorá sa na jeho základe dovoľáva priaznivého následku.

44. Po oboznámení sa s obsahom predloženého spisu má dovolací súd za to, že dokazovanie v posudzovanej veci bolo vykonané v súlade s ustanoveniami § 132 ods. 1, § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP [podľa ktorého na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie (a teda aj označené ustanovenia)]. K námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení o neprimeranom prenesení dôkazného bremena na jeho osobu, dovolací súd zdôrazňuje, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne skonštatoval, že dôkazné bremeno v sporoch o nároku vyplývajúceho zo zákazu konkurenčnej činnosti v obchodných záväzkových vzťahoch, je na žalobcovi. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti navodzujúce žalované právo, resp. právom chránený záujem, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovaného. Je pravda, že v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného, dovolací súd sa však nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť efektívne na spornosti v konaní reagovať a že súdy neprimerane preniesli dôkazné bremeno na jeho osobu.

45. Konkrétne žalobca i dôvodí tzv. negatívnou dôkaznou teóriou, pričom tvrdí, že pokiaľ by súd prvej inštancie riadne vyslovil, ktoré skutočnosti nemá preukázané a ktoré skutočnosti je potrebné ozrejmiť, odlišne by pristupoval k predkladaniu dôkazných návrhov. Odvolaciemu súdu zas vytyka, že sa s otázkou týkajúcou dôkazného bremena v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal. K tomu dovolací súd uvádza (ako je spomenuté už vyššie v bode 39. tohto uznesenia) a ako uviedol aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie žalobcu v priebehu konania poučovať, akými dôkazmi vie svoj nárok (úspešne) preukázať, resp. aké chýbajúce dôkazy má ešte v konaní predložiť, čo vyplýva z (už spomenutého) princípu rovnosti sporových strán v civilnom sporovom konaní, podľa ktorého žiadna zo sporových strán nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Odvolací súd správne poukázal na skutočnosť, že strany boli o povinnosti

produkovať dôkazy včas, riadne poučené (podľa § 153 ods. 1, 2, § 154 CSP v „Poučení strany sporu“, žalobcovi doručené cestou jeho právneho zástupcu 13. februára 2020 - vid' doručienka založená za č. l. 71 spisu). Zároveň súd prvej inštancie na predbežnom prejednaní sporu dňa 19. augusta 2020 (vid' zápisnicu na č. l. 85 - 87 spisu) uložil stranám sporu, aby všetky prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatnili do 18. septembra 2020 s poučením, že na neskôr predložené, resp. navrhnuté prostriedky (procesného útoku či procesnej obrany) nemusí prihliadať. Zároveň uviedol, že na základe písomných vyjadrení strán sporu rozhodne, ktoré dôkazy podľa návrhov strán sporu vykoná. Dovolateľ sa síce odvoláva na negatívnu dôkaznú teóriu, ale na daný prípad ju nesprávne aplikuje. Dovolací súd už k tejto teórii a aj znášaniu dôkazného bremena uviedol dôvody z rozhodovacej činnosti ústavného súdu - vid' bod 43 tohto odôvodnenia, avšak poukazuje aj na uznesenie NS SR z 31. mája 2010, sp. zn. 6Cdo 81/2010 vyplýva, že „Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.“ Uvedené rozhodnutie je stále aktuálne v citovanej časti, hoci bolo vydané ešte za predchádzajúceho procesného predpisu (OSP), avšak tzv. negatívna dôkazná teória pretrvala a vzťahuje sa aj na proces dokazovania vedeného v civilnom sporovom konaní podľa nového procesného predpisu (CSP).

46. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu v dovolaní o tom, že odvolací súd v bode 26. napadnutého rozsudku (nesprávne) vykonaní dokazovania objednávkami uviedol, že „...žalobcovi nič nebránilo predmetné objednávky predložiť.... v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie.“ dovolaciemu súdu neuniklo, že uvedené konštatovanie je bez logického súvisu s tou okolnosťou, keď samotný žalobca tvrdil, že predmetnými objednávkami nedisponuje, a teda logicky ich predložiť nemohol. Na strane druhej však súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobca v spore nenavrhol, aby ich súd vyžiadal konkrétne od TEMZIS s.r.o., príp. ZTS - ŠPECIÁL, a.s., Považská cementáreň, a.s. Ladce. Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že nebolo povinnosťou súdu takto žalobcu poučovať v priebehu konania, a teda takpovediac radiť, aké dôkazy má navrhnuť na preukázanie tvrdených okolností týkajúcich sa predmetných objednávok. V tomto smere ide o rozdiel oproti žalobcom tvrdenej negatívnej dôkaznej teórii, t. j. pravidla, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje, nakoľko od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V danom prípade totiž žalobca netvrdí neexistenciu skutočnosti, ale to, že nevedel, že obsah objednávok je pre súd sporný, o tejto spornosti sa dozvedel až z odôvodnenia rozsudku. Tvrdí, že súd prvej inštancie mal využiť svoje dopytovacie právo a vyžiadať si tieto objednávky priamo od žalovaného, resp. od spoločnosti TEMZIS s.r.o. tak, ako vyžiadal aj faktúru č. 2018-13. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie výzvou z 27. januára (č. l. 106 spisu) vyzval spoločnosť TEMZIS s.r.o., aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy predložila akékoľvek objednávky a faktúry, ktorými disponuje v rámci účtovnej evidencie, kde figuruje osoba žalovaného (či už ako fyzická osoba, člen štatutárneho orgánu alebo zamestnanec inej právnickej osoby) od roku 2016. Súd výzvu realizoval na základe písomného návrhu žalobcu z 19. novembra 2020 (č. l. 104), v ktorom žalobca uviedol, že má vedomosť o vystavení objednávok a faktúr, čo však neznamená, že nimi aj disponuje, pretože žalobca subjektom predmetných objednávok a fakturácií nie je, z ktorého dôvodu je na mieste žiadať tieto listiny od subjektu, ktorý navrhnutými dôkazmi disponuje. Súd prvej inštancie následne na pojednávaní dňa 21. mája 2021 (zápisnica na č. l. 131 - 137 spisu) niekoľkokrát v priebehu tohto pojednávania oboznamoval prítomné sporové strany a ich právnych zástupcov, ktorými listinnými dôkazmi dokazovanie vykoná (vrátane faktúry č. 2018-13 na č. l. 112 spisu); strany sporu zatiaľ návrhy na doplnenie dokazovania nevzniesli. Súd následne pojednávanie odročil na termín 6. októbra 2021 a opakovane realizoval výzvu na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v lehote 60 dní odo dňa pojednávania s tým, že na neskôr uplatnené prostriedky nemusí prihliadať. Na základe žiadosti žalobcu súd prvej inštancie pojednávanie nariadené na 6. októbra 2021

odročil na deň 6. apríla 2022 (zápisnica o pojednávaní na č. l. 157 - 159), na ktorom súd oboznámil prítomné sporové strany s doterajším priebehom konania a po zaprotokolovaní ich výpovedí, vrátane toho, že strany sporu návrhy na doplnenie dokazovania nemajú, vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil na termín 6. mája 2022 za účelom vyhlásenia rozsudku. Je zrejmé, že strany sporu sa v priebehu konania mali možnosť s listinnými dôkazmi oboznamovať a navrhovať ich, a teda žalobca mal možnosť v prípade, ak objednávky, vo vzťahu ku ktorým tvrdil, že o nich má vedomosť a ktoré v spise založené neboli, aby tieto opakovane navrhol vyžiadať od spoločnosti TEMZIS s.r.o. Nebolo úlohou súdu prvej inštancie, aby o ich predloženie sám žiadal a nahrádzal tak pasivitu žalobcu v tomto smere, nakoľko nie je úlohou súdu v priebehu konania (už po vykonanom predbežnom prejednaní sporu) poučovať sporové strany, ktoré okolnosti má za preukázané a ktoré ostávajú sporné. Povinnosť strán sporu vzniesť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, je výrazom tzv. koncentrácie konania vyplývajúcej z § 153 CSP. Ide najmä o skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky. K oneskorenému uplatneniu prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany dochádza vo všeobecnosti vtedy, ak ich strana mohla predložiť už skôr, pokiaľ by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Tieto prostriedky sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Účelom včasného uplatnenia prostriedkov procesnej obrany, či procesného útoku je rýchlosť a hospodárnosť konania. Dôsledkom neuplatnenia týchto prostriedkov včas je skutočnosť, že súd ich nemusí akceptovať, nemusí na ne prihliadnuť, či oneskorenému návrhu na vykonanie dôkazu vyhovieť. Pokiaľ by teda žalobca konal starostlivo a bol počas konania „bdelý“, mohol a mal chýbajúce dôkazy (vyžiadanie objednávok od toho, kto nimi disponuje, ako aj výsluch Ing. Zachara) navrhnuť v priebehu konania na súde prvej inštancie (túto možnosť mal) a bolo by už vecou súdu, ako sa s navrhnutými dôkazmi vysporiada. Uvedenú možnosť mal o to viac, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 21. mája 2021 určil novú lehotu na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, a to 60 dní odo dňa pojednávania. Dovolací súd preto k tejto časti dovolania konštatuje, že k neoprávnenému prenosu dôkazného bremena na osobu žalobcu nedošlo.

47. Dovolací súd sa nestotožňuje ani s námietkou žalobcu spočívajúcou v tvrdení, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s otázkou týkajúcou dôkazného bremena žalobcu; dovolací súd na tomto mieste poukazuje na svoje odôvodnenie v bode 39. tohto uznesenia, v ktorom sa vyjadril k námietke dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu konštatujúc, že odvolací súd vysvetlil, že dôkazné bremeno v predmetnom spore zaťažovalo žalobcu. Odvolací súd sa vyjadril tiež k návrhu na doplnenie dokazovania v rámci odvolacieho konania (v odvolaní označenými tromi objednávkami a výsluchom konateľa spoločnosti TEMZIS s.r.o., Ing. Juraja Zachara), kedy odvolací súd v bode 26. svojho rozsudku poukazom na ustanovenia § 384 ods. 2, § 366 CSP konštatoval nenaplnenie ani jednej z podmienok uplatnenia novôt v odvolacom konaní.

48. Ďalšími svojimi námietkami žalobca zachádza do prehodnocovania vykonaných dôkazov a vyhodnocovania skutkových okolností, ku ktorým dospeli konajúce súdy a z posúdenia ktorých vychádzali pri právnom hodnotení veci. Vo vzťahu k uvedenému je nutné zdôrazniť ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí.

49. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd. Jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania. V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a

posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd však existenciu takýchto pochybení ako závažných deficitov v dokazovaní v prejednávanej veci nezistil (k tomu viď odôvodnenie vyššie v bodoch 43. - 46. tohto uznesenia).

50. Dovolací súd zdôrazňuje (totožne ako urobil aj súd odvolací), že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

51. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, ktoré v dôsledku tvrdenej absencie riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a riadneho procesu dokazovania, je podľa vyjadrenia žalobcu nesprávne, dovolací súd poznamenáva, že správnosť právneho posúdenia súdom nižšej inštancie by mohol preskúmať len na základe dovolania s dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP (za predpokladu jeho prípustnosti a formulovania právnej otázky), ktoré však dovolateľ z tohto dôvodu nepodal, naviac v tomto prípade podať ani nemohol, resp. aj v prípade podania by prípustné nebolo s ohľadom na ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, zakotvujúci tzv. majetkový cenzus, ktorý predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania podľa sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade ide o tzv. bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu správnosti právneho posúdenia veci podľa § 421 CSP. Dovolací súd je pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení viazaný výrok napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania. Vyplyvajú z uvedeného, aj v prípade podania dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, by dovolanie vzhľadom na platnú a účinnú právnu úpravu bolo zrejme bezúspešné a dovolací súd by sa správnosťou právneho posúdenia veci v tomto prípade zaoberať nemohol. V tomto dovolacom konaní, keďže podať dovolanie podľa § 421 CSP vo veci, v ktorej napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy (pričom na príslušenstvo sa neprihliada), nebolo prípustné a dovolateľ tento dôvod ani (správne) v dovolaní neuplatnil, nebolo možné v rámci dovolacieho prieskumu podľa uplatneného dovolacieho dôvodu § 420 písm. f) CSP preskúmať správnosť právnych záverov súdov nižšej inštancie v tejto veci.

52. S poukazom na všetky vyššie konštatované skutočnosti dovolací súd uzatvára, že v danom prípade postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. V preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd dovolanie žalobcu v zmysle ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

53. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.